

РЕШЕНИЕ

№ 9507

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 27.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2926** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по повод подадена жалба от С. В. П. чрез адв. В. срещу решение № 58/12.02.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация (КЗД), 5-членен разширен заседателен състав, с което на основание чл. 65, т. 5 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) е установено, че от страна на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), от страна на Я. М. И. – директор на дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при АПИ и от страна на В. А. – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ при АПИ, не е допуснато нарушение на забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗЗДискр. на основата на признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“ спрямо жалбоподателя.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в противоречие с материалния закон. Посочва се, че жалбоподателят е започнал да получава пенсия за осигурителен стаж и възраст считано от 15.03.2021 г. – почти 5 месеца след прекратяването на трудовото му правоотношение, като този факт не е бил отчетен в решението на КЗД. Акцентира се върху обстоятелството, че при изготвянето на седмичните графици за командироване спрямо жалбоподателя липсва трудова планомерност, с оглед целесъобразно полагане на труда и икономисване на пътуване, като за процесния период П. е изминал общо 6898 км., което е с 45% повече изминати километри в сравнение с другите служители.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и моли съдът да отмени оспореното решение, поради неговата необоснованост и неправилност.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, редовно призована, не изпраща представител.

Заинтересованата страна - Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), редовно призована, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Заинтересованите страни – Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ (КРПМ) при АПИ и Директор на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при АПИ, се явяват лично, като представят писмен отговор, в който оспорват жалбата като неоснователна и недоказана.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на страните по делото, приложената административна преписка и събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Административното производство е започнало във връзка с подадена жалба вх. № 44-00-2037/10.06.2022 г. от С. П. срещу АПИ на основание чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., в която същият заявил, че спрямо него е осъществена пряка дискриминация по признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“ във връзка с прекратяване на служебното му правоотношение с АПИ, извършено със заповед № ЧП-СП-545/09.11.2020 г. на председателя на УС на АПИ, издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от Закона за държавния служител (ЗДСл). В хода на производството жалбоподателят депозирал уточнение вх. № 44-00-1892/17.05.2023 г., в което правел нови оплаквания, касаещи действия, извършени от Началник отдел „КРМП“ при АПИ – съставяне на графици за командироване на жалбоподателя за периода от 01.05.2020 г. до 23.11.2020 г., както и действия, извършени от Директор на Дирекция „АРОК“ при АПИ – изготвяне на докладна – предложение за прекратяване на служебното правоотношение на П.. От административния орган били изискани и получени становища от всички засегнати страни в производството, като били присъединени писмени доказателства, в т.ч. и седмични графици за командировка за визирания от жалбоподателя период. Били проведени две открити заседания с редовно призоваване на страните – на 12.04.2023 г. и на 27.09.2023 г. На страните била предоставена възможност да депозират писмени бележки в 14-дневен срок.

В хода на производството административният орган е установил правилно фактическата обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства и се споделя от настоящия състав, а именно:

С. П. бил назначен с трудов договор № ЧР-ТП-14/07.04.2015 г. в АПИ на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ вр. чл. 70, ал. 1 от КТ. При постъпване на работа той представил удостоверение за пенсия, издадено от МВР № 5679/25.03.2011 г. за това, че служебното му правоотношение било прекратено на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР (при придобиване право на пенсия при условията на чл. 69 КСО). П. придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО – като дългогодишен служител в системата на МВР, считано от 15.03.2011 г., видно от разпореждане № [ЕГН] за отпускане на пенсия (протокол № 64091/28.05.2011 г.) на ТП на НОИ-С. град. Със заповед № ЧР-СП-526/26.10.2018 г. на председателя на УС на АПИ, на основание чл. 9 вр. чл. 10д, ал. 12 от ЗДСл., жалбоподателят бил назначен на длъжност „главен инспектор“ в отдел „КРПМ“ в

дирекция „АРОК“ в АПИ. С доклад № 93-01-6783/20.10.2020 г., изготвена от директора на дирекция „АРОК“ при АПИ било направено предложение до ръководството на АПИ за освобождаването на С. П. по реда на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. На 23.10.2020 г. на жалбоподателя било връчено предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение, което той подписал на същата дата. Със заповед ЧР-СП-545/09.11.2020 г., издадена от председателя на УС на АПИ служебното правоотношение на С. П. било прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл., считано от 23.11.2020 г.

Административният орган установил, че към датата на прекратяване на служебното правоотношение на П., в дирекция „АРОК“ имало 10 служители, които са били навършили изискуемата възраст за пенсиониране, но само трима от тях имали необходимия осигурителен стаж за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като на следващ етап техните служебни правоотношения също били прекратени. Жалбоподателят оспорил заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение пред съд, като с решение № 2925/05.05.2021 г. по адм.дело № 1252/2020 г. по описа на АССГ, потвърдено с решение № 10021/05.10.2021 г. по адм.дело № 6473/2021 г. по описа на ВАС, жалбата била отхвърлена.

С оспореното в настоящото производство решение № 58/12.02.2024 г., на основание чл. 65, т. 5 ЗЗДискр. петчленен разширен заседателен състав на КЗД установил, че от страна на Агенция „Пътна инфраструктура“ – във връзка с прекратяване на служебното му правоотношение; на Я. М. И. – директор на дирекция „АРОК“ при АПИ – във връзка с изготвяне на доклад-предложение за прекратяване на служебното правоотношение и от страна на В. А. – началник отдел „КРПМ“ при АПИ – във връзка с определяне на месечните графици за командировки за периода 01.05.2020 г. – 23.11.2020 г., не е допуснато нарушение на забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗЗДискр. на основата на признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“ спрямо жалбоподателя и оставил без уважение така подадената жалба като неоснователна и недоказана.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, в предвидения от закона 14-дневен срок за обжалване и е насочена срещу годен за оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна поради следните съображения: Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 от ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административно-производствените правила. Посочен е издателят на решението, жалбоподателят, оплакванията му, извършените действия по проучването, становищата на ответните страни в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и в крайна сметка - какво е решението му по същество на казуса, т. е. съдържа диспозитив. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Спазени са специалните административно-производствени правила, установени в чл. 50 – чл. 70 от ЗЗДискр. В съответствие с изискването на чл. 50, т. 1 от ЗЗДискр. производството е образувано по жалба на засегнато лице. След образуване на преписката, председателя на КЗД е определил същата да бъде разгледана от Петчленен разширен заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на

процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства, в съответствие с чл. 55, ал. 1 ЗЗДискр. В хода на това производство са представени писмени становища от всички страни, съпричастни към казуса и имащи отношение към спора за упражнена дискриминация спрямо жалбоподателя, след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са открити заседания с участие на страните, с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспореният административен акт.

Оспореното решение е издадено и в съответствие с материалните правила.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. В разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. е разписано, че „неблагоприятно третиране“ е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица. От анализа на цитираните норми следва изводът, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. С оглед на изложеното, за да се приеме, че с действията си заинтересованите страни в настоящето производство са третирани по-неблагоприятно жалбоподателя с горепосочените действия и същите имат дискриминационен характер, то те следва да се основават само и единствено на някой от защитените признаци на засегнатото лице, както и да не са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта да не са подходящи и необходими.

На първо място, следва да се разгледа посочената от жалбоподателя дискриминация по признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“, извършена от АПИ във връзка с прекратяване на служебното му правоотношение на основание

чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. Съдът се солидаризира с направените от административния орган изводи, а именно - за липса на допуснати нарушения на забраната по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО. Настоящият случай е именно такъв, тъй като жалбоподателят е бил назначен на длъжност „главен инспектор“ в отдел „КРПМ“ в дирекция „АРОК“ в АПИ със заповед от 26.10.2018 г., към която дата вече е бил придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В този смисъл не се споделят направеното от жалбоподателя възражение, че е упражнил правото си на пенсия едва на 15.03.2021 г., предвид приложеното по делото разпореждане № [ЕГН] за отпускане на пенсия (протокол № 64091/28.05.2011 г.) на ТП на НОИ-С. град (л. 18) и справка за наличието на упражнено право на пенсия (л. 53). Следва да се отбележи и че законосъобразността на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на П. е била предмет на съдебен контрол по адм.дело № 1252/2020 г. по описа на АССГ, чието решение е било потвърдено с решение № 10021/05.10.2021 г. по адм.дело № 6473/2021 г. по описа на ВАС.

В случая не е налице защитен признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители, придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно. Отделно от това, освобождаването на държавния служител по реда на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл се извършва по преценка на органа по назначаването в кръга на неговата оперативна самостоятелност и в тази хипотеза административният орган не е длъжен да излага мотиви и да прави подбор. Следва да се съобразят и мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 15 април 2021 г. по дело С-511/19, т. 46, в които се посочва, че забраната за дискриминация, основана на възраст, трябва да се тълкува и с оглед на правото на труд, признато в чл. 15, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От това произтича, че следва да се отделя особено внимание на участието на възрастните работници и служители в професионалния живот. Интересът от запазването на активността на посочените лица, обаче следва да се взема предвид при зачитане на други, евентуално разнопосочни интереси. Тези интереси обхващат включително и възможността за прекратяване на служебното правоотношение на пенсионирани лица, които получават пенсия за осигурителен стаж и възраст, за да се насърчи заетостта на активното население или да се подпомогне достъпът до пазара на труда на по-млади хора (в този смисъл и решение на Съда на Европейския съюз от 2 април 2020 г. по дело С-670/2018). Следва да се съобрази и нормата на чл. 21 от ЗЗДискр., съгласно която работодателят прилага еднакви критерии при осъществяване на правото си на едностранно прекратяване на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 2, 3 и 5 от ЗДСл., без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1, като в обхвата на това задължение не попада нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от този нормативен акт.

На второ място, същите мотиви за липса на твърдяната дискриминация следва да се изложат и по отношение на посочената от жалбоподателя дискриминация по признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“, извършена от директор на Дирекция „АРОК“ при АПИ с изготвяне на докладна – предложение за прекратяване на служебното правоотношение, тъй като с този доклад № 93-01-6783/20.10.2020 г. е било направено предложение до ръководството на АПИ за освобождаването на С. П. по реда на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

На последно място, следва да се разгледа посочената от жалбоподателя дискриминация по признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“, извършена от началник отдел „КРМП“ при АПИ със съставянето на графици за командироване на П. за периода от 01.05.2020 г. до 23.11.2020 г. Видно от съдържанието на подписаната от П. длъжностна характеристика за заеманата от него позиция „главен инспектор“, отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ при АПИ, е че главното задължение на жалбоподателя е да осъществява контрол спрямо движещите се по републиканската пътна мрежа пътни превозни средства досежно спазването на нормативната база и съставяне на актове за установяване на административни нарушения. Тази специфика на заеманата от жалбоподателя длъжност предполага честото му командироване из страната, с оглед обстоятелството, че републиканската пътна мрежа обхваща територията на цялата държава. Безспорно, видно и от приложените по делото месечни графици, се установява, че през по-голямата част от визириания период жалбоподателят е бил командирован на територията на областите К., Б., С.-област и П., все близки до [населено място] области. Изложението от жалбоподателя аргумент за неравно третиране при изготвените заповеди за командироване в сравнение с други негови трима колеги, предвид обстоятелството, че е пропътувал повече километри за извършване на служебните си задължения, в сравнение с останалите, не означава, че заинтересованата страна е нарушила принципа за равно третиране. Дори и да се приеме, че поради командироване из страната жалбоподателят е изминал по-голямо разстояние в сравнение с останалите три лица, то не се доказва това да е било извършено съзнателно от началник отдел „КРМП“ при АПИ по признаците „възраст“, „обществено положение“ и „лично положение“. Следва да се има предвид, както правилно е отбелязал и органът, че през визириания период - 01.05.2020 г. до 23.11.2020 г. в страната е било обявено извънредно положение поради пандемията от Ковид 19, като това е налагало и промяна в графиците за командироване. Предвид това, не може да се очаква от заинтересованата страна да пресмята изминатите километри от командированите служители, с оглед избягване ощетяването на някой от тях. В случая в тежест на жалбоподателя е да представи факти, от които може да се направи предположение, че равното третиране не е нарушено. Този принцип за доказателствената тежест в производството по установяване на дискриминация съответства на чл. 10 от Директива 2000/78/ЕО. За да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективно наличен противоположен резултат за това лице, при упражняването на определена дейност и то именно заради наличен негов признак или няколко признаци от

подробно изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

С оглед така установеното съдът приема, че КЗД в лицето на разширения петчленен заседателен състав, е постановил законосъобразно решение, за което не са налице посочените в чл. 146 АПК отменителни основания, поради което жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя разноси не се дължат, като право на такива имат ответникът и заинтересованите страни, които в случая не са направили подобни искания в срока за това, поради което съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. П. чрез адв. В. срещу решение № 58/12.02.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 129/2022 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: